

H. Rossier

Beschouwing over

**HET BOEK VAN DE
PROFEET SEFANJA**

Revisie 2006

© Oude Sporen

INHOUD

Inleidende opmerkingen	3
Geen onderscheid tussen Israël en de volken	3
De vorming van een overblijfsel.....	4
De kracht en de komst van de koning	5
De dag des Heren.....	6
 Algemeen oordeel over de hele schepping, over Juda en Jeruzalem en over de levenden.....	 9
1. Het oordeel dat over de schepping zal komen	9
2. Oordeel over Juda en Jeruzalem	10
Vermenging van de dienst van God met die van de afgoden	12
Onverschilligheid.....	14
De dag des Heren nabij.....	14
Verschillende oordelen	16
Oordeel over de levenden	18
 Oordeel over het afvallige Israël en over de volken.....	 21
Een getrouw overblijfsel wordt bewaard.....	21
Vertrouwen in de dag des Heren	23
Het oordeel over de Filistijnen	24
Moab, de kinderen van Ammon, de Ethiopiërs.....	26
Nineve.....	27
 Eindoordeel en eindherstel.....	 29
De Here als Rechter in het midden van Jeruzalem	29
Een heilig God	31
Toorn van God over de volken	34
Terugkeer naar Palestina in ongeloof.....	35
Drie fasen in het herstel.....	37
Geestelijke toestand van het overblijfsel	38
Herstel van het volk onder de regering van de Koning	39
Fundament van de zegeningen	40
Ware kinderen van Jeruzalem	42
De beste schuilplaats.....	43

INLEIDENDE OPMERKINGEN

Geen onderscheid tussen Israël en de volken

Het boek Sefanja heeft twee bijzonderheden. De eerste is het feit, dat de profeet geen onderscheid maakte tussen Israël en de volken, zoals andere profeten. Hij kondigde nl. voor beide eenzelfde oordeel aan. Omdat zij gemeenschappelijk de karaktertrekken van de verdorven mens vertonen, en wel in het bijzonder die van afgoderij, moest hen allebei hetzelfde vonnis treffen.

De tweede bijzonderheid is dat God uit de massa afzondert hen, die Hij wil sparen. Zo ontstaat er een *overblijfsel van Israël*. Sefanja sprak niet over een rest uit de volken (of liever: hij roerde het slechts terloops aan in hst. 2:8-10), hoewel deze rest ook deel uitmaakt van Gods plannen voor de toekomst. Andere profeten hebben juist het herstel van de gevangenen van Moab en Ammon, van Elam en Egypte vermeld, d.w.z. de vorming van een overblijfsel van deze volken, dat aan het herstel in de eindtijd deel zal hebben (Jer. 48:47; 49:6, 39; Ezech. 29:14).

Sefanja kondigde alleen aan dat, hoewel Israël hetzelfde oordeel ontvangt als de volken" God in zijn genade uit dit veroordeelde volk een nieuw volk zal te voorschijn brengen. De vorming daarvan en de beloften van eeuwig blijvende zegeningen, geven aan dit boek een stempel van buitengewone frisheid.

De vorming van een overblijfsel

Het overblijfsel zal de vrucht zijn van een *opwekking* te midden van het ongelovige volk. Opwekkingen brengen het verval nimmer tot staan, zij veranderen op geen enkele wijze de toestand van de massa, zoals we in andere geschriften reeds hebben uiteengezet. God heeft twee doeleinden op het oog als Hij een opwekking brengt. Het eerste is een *getuigenis* te verwekken, dat de mens temeer schuldig stelt als hij het verwerpt. Het tweede is, zoals we al gezien hebben, de afzondering van een zeker getal getrouwe gelovigen, die de Here gediend hebben te midden van de achteruitgang en de algemene afval, met het oog op de toekomstige samenstelling van een nieuw volk. De vrucht van de opwekking wordt zodoende de "stronk", de oorsprong van *het volk van God*. Op dit overblijfsel zal Gods liefderijke zorg zich concentreren; *Hij* zal het bewaren midden in de grote verdrukking, de verschrikkelijke "benauwdheid van Jakob". *Hij* zal het afzonderen van de afvallige natie, die bestemd is om in het eind vernietigd te worden.

Ten slotte zal dit overblijfsel de karaktertrekken vertonen van het toekomstige volk, dat "een en al gewilligheid" zal zijn en waarvan gezegd wordt: "in heilige feestdos rijst uit de schoot van de dageraad de dauw uwer jonge mannen voor u op" (Ps. 110:3). Het overblijfsel, aanvankelijk gering en veracht, zal toenemen in grootte, en een volk worden ontelbaar als de sterren aan de hemel en als het zand aan de oever van de zee. Dit volk zal de troon van de grote" Koning te Jeruzalem omringen en de heerschappij hebben over alle andere naties. Uit deze laatsten zal een grote schare, die niemand tellen kan (Openb. 7), zich door het geloof onderwerpen aan Christus' heerschappij in het duizendjarige rijk. Een ander deel, dat 'bij de verschijning van Christus niet verdelgd is, zal zich slechts "veinzend" aan Hem onderwerpen (Ps. 18:45; 66:3). *Zij* zullen vernietigd worden bij de opstand die Satan ontketenen zal als

hij, na de beëindiging van de duizend jaren, uit zijn gevangenis losgelaten zal worden (Openb. 20:7-9).

Zo zal het niet zijn met Israël, want door middel van het overblijfsel "zal geheel Israël behouden worden" (Rom. 11:26). De "goddelozen" onder hen zullen "elke morgen uit het land verdeld worden" (Ps. 101:8), want het duizendjarige rijk is niet de *eeuwige dag*, waarin alles volmaakt zal zijn.

Zojuist hebben we gezegd, dat de vorming van een overblijfsel steeds het resultaat is van een opwekking. Zo zal dit overblijfsel in Jeruzalem gevormd worden, te midden van het joodse volk, dat dan in ongeloof naar Palestina is teruggekeerd (Dan. 12:10). Het is opmerkelijk dat Sefanja, die uitsluitend van dit overblijfsel melding maakte, tot profetieren geroepen werd tijdens de laatste opwekking van het volk die het Woord vermeldt, nl. onder het koningschap van Josia.

De kracht en de komst van de koning

Indien Sefanja, zoals men meent, van koninklijke bloede was, was hij een afstammeling van Hizkia. Tijdens de regering van Josia werd de opwekking uit de dagen van Hizkia vernieuwd, en Sefanja werd het instrument om de profetische opwekking bekend te maken, die tot resultaat zou hebben de vorming van een overblijfsel onder het oude volk van God. Het reveil onder Josia ontstond toen het wetboek ontdekt was. Josia las daarin dat de toorn van God zich over het volk had uitgestort, omdat de vaders "het woord des Heren niet in acht genomen had. den, en niet hadden gehandeld overeenkomstig al wat in dit boek geschreven staat" (2 Kron. 34:21). Toen ging de koning "de Here raadplegen" voor zichzelf en "voor hen die in Israël en Juda overgebleven" waren. Hulda, de profetes, kondigde de vloek van God over Jeruzalem aan, maar voegde er aan toe, dat Josia, als hoofd van het overblijfsel, gespaard zou blijven (2 Kron. 34:23-28). We hebben dus in Josia een type van het gelovige overblijfsel van Israël in de toekomst, dat het voornaamste onderwerp is van het boek Sefanja.

Deze laatste opwekking zal ten doel hebben het hart en geweten van het overblijfsel voor te bereiden op de regering van Christus, als koning van Israël. Sefanja stelde ons de Heer dan ook alleen in dit karakter voor: "De Koning Israëls, de Here is in uw midden" (hst. 3: 15).

Er is in zijn profetie, in tegenstelling met andere profeten, zoals Jesaja, Zacharia, Micha en andere profeten, geen sprake van het verzoenend lijden van de Messias en van de heerlijkheid daarna (1 Petr. 1:11), maar van *de kracht en de komst* van de Koning (2 Petr. 1:16), de overwinnaar en triomfator, die nadat Hij zijn geliefde volk verlost heeft, daarin al zijn vreugde zal vinden.

In de profetie van Sefanja staan dus drie feiten in direct verband met elkaar:

1. De ongerechtigheid en afgoderij van Israël en de volken, en het oordeel dat hen allen gezamenlijk zal treffen. Voor het afvallige Israël, dat oorspronkelijk van de afgodische heidenen gescheiden was, zal het oordeel echter heel wat harder zijn.
2. De vorming van een overblijfsel naar de verkiezing der genade.
3. Het overblijfsel, dat het ware Israël wordt, verenigd onder de scepter van de *Koning en Messias*.

De dag des Heren

Maar nog andere trekken karakteriseren deze profetie: met het oog op het oordeel sprak Sefanja van het begin tot het einde over *de dag des Heren*.

We hebben al dikwijls gezien, dat die dag een gedeeltelijke vervulling kan hebben in de historie (zie bijv. Joël 1). Inderdaad wordt hij hier als het ware van te voren gezien bij de verschrikkelijke aanval van Nebukadnezar. Maar hoe

vreselijk dit oordeel ook was, het was maar een zwak beeld van de dag des Heren. Babel, de uitvoerder van het oordeel in het verleden, wordt in Sefanja *zelfs niet genoemd*. Dat komt omdat de profeet het eindoordeel op het oog had, en niet, zoals Habakuk, die sprak van de houding van de rechtvaardige, levend uit zijn geloof, gedurende de tijd van het historische oordeel. Voor Sefanja was de dag des Heren dus vóór alles een *profetische* dag, waarin de Here Zelf zal oordelen, in plaats van instrumenten voor zijn wraak te gebruiken zoals Hij vroeger deed. Daarom wordt de naam van de Chaldeeën verzwegen in Sefanja's profetie, hoewel zij *historisch* gezien daarin de enige natie waren voor het oordeel over Filistea, Ammon, Moab, de Assyrier en ten slotte over Jeruzalem.

De *dag des Heren* wordt in het nieuwe testament door de Heer Jezus *de dag van de komst van de Zoon des mensen* genoemd. Het zal een dag zijn van oordeel en wraak. De *dag van Christus* heeft niet dezelfde betekenis, want die verwachten de gelovigen als de dag van zijn verschijning. Zij kunnen die dag liefhebben en in de vreze des Heren afsmeaken, maar angst daarvoor hebben ze niet (verg. Hab. 2:3; 3:16; 2 Tim. 4:8).

Zijn verschijning liefhebben wil zeggen: leven in de hoop dat wij zullen delen in zijn heerlijkheid, en zijn goedkeuring zullen krijgen als Hij komen zal om kronen aan de zijnen uit te delen. Dan zullen zijn trouwe getuigen, als zij voor zijn rechterstoel zullen staan, de gezegende woorden horen: "Wel, goede en getrouwe slaaf,... ga in tot de vreugde van uw heer". De dag van de komst van de Zoon des mensen betreft de wereld, de dag van Christus de gelovigen. Het is ongetwijfeld dezelfde dag, maar van twee zijden gezien. De ene kant wijst op de uitgeworpenen en op de duisternis, de andere op de uitverkorenen en op het volle licht van de tegenwoordigheid van God.

In Sefanja staat Jeruzalem, als de geboorteplaats van het overblijfsel, bij het herstel op het eerste plan, hoewel Juda en de tien stammen ook genoemd worden. Maar omdat voor Sefanja *het overblijfsel en het volk* gelijk waren is *daarvan* alleen maar sprake. De woorden "mijn volk", die zo vaak bij

andere profeten voorkomen, gebruikte hij nooit. Het ongelovige deel van het volk wordt echter genoemd "het schaamteloze volk". Deze inleidende opmerkingen zullen er toe bijdragen de details van het boek, waarmee we zo beginnen, gemakkelijker te verstaan.

ALGEMEEN OORDEEL OVER DE HELE SCHEPPING, OVER JUDA EN JERUZALEM EN OVER DE LEVENDEN

(Hoofdstuk 1)

1. Het oordeel dat over de schepping zal komen

"Volkomen zal Ik alles van de aardbodem wegvagen, luidt het woord des Heren. Ik zal wegvagen mens en dier, Ik zal wegvagen het gevogelte des hemels en de vissen der zee, en de ergernissen met de goddelozen; ja, Ik zal de mensen van de aardbodem uitroeien, luidt het woord des Heren" (vs. 2, .3). Deze verzen kondigen een *algemeen* oordeel aan, in tegenstelling tot het oordeel in vers 4, dat Juda en Jeruzalem zal treffen, maar dat er nauw mee verbonden is. Het vonnis over Juda is zoveel te ernstiger, omdat hij op gelijke wijze als de volken gezondigd heeft.

De aard van die gemeenschappelijke zonde wordt in vers 17 vermeld: "zij hebben tegen de Here gezondigd". De dingen die door het oordeel verdelgd zullen worden, wijzen de oorzaak er van aan. We vinden in vers 3 de vier hoofdgroepen van de levende wezens, die volgens de Bijbel samen de levende schepping vormen: mensen, dieren (omvattende het vee, het kruipend gedierte), de vissen der zee en de vogelen des hemels (Gen. 1).

Waarom moet deze verdelging plaats hebben? Deuteronomium 4: 15-19 geeft ons het antwoord. De Here had zijn volk vermaand zich zorgvuldig te wachten voor de afgodendienst van de volken. "Want", zei hij, "gij hebt generlei gedaante gezien op de dag dat de Here op Horeb tot u sprak uit

het midden van het vuur, - dat gij niet verderfelijk handelt door u een gesneden beeld te maken in de gedaante van enige afgod: een afbeelding van een mannelijk of vrouwelijk wezen; een afbeelding van een of ander dier op de aarde; een afbeelding van een of ander gevleugeld gevogelte, dat langs de hemel vliegt; een afbeelding van een of ander gedierte, dat op de aardbodem kruipt; een afbeelding van een of andere vis, die in het water onder de aarde is; en dat *gij* ook uw ogen niet opslaat naar de hemel, en de zon, de maan en de sterren, het gehele heir des hemels aanziet en u laat verleiden u voor die neer te buigen en hen te dienen". Zo hadden de volken gedaan, die "de heerlijkheid van de onverderfelijke God veranderd hadden in de gelijkenis van een beeld van een verderfelijk mens en van vogels en van viervoetige en van kruipende dieren" (Rom. 1:23).

De Here zou dan ook al die "ergernissen", de dieren en de mens waarvan zij zich afgoden gemaakt hadden, verdelgen en de goddelozen uitroeien, die zich aan hun dienst overgegeven hadden. Maar wat zou er met Juda gebeuren?

2. Oordeel over Juda en Jeruzalem

"Ik zal mijn hand uitstrekken tegen Juda en tegen alle inwoners van Jeruzalem, en Ik zal uit deze plaats uitroeien het overblijfsel van Babel en de naam der afgodendienaren met de priesters, en hen die op de daken zich neerbuigen voor het heir des hemels, en die zich nederbuigen en zweren bij de Here en zweren bij hun Moloch; ook hen die van de Here afvallen, en die de Here niet zoeken noch naar Hem vragen" (vs. 4-6).

Men zou er zich over kunnen verwonderen, dat op meer dan één plaats in de profetieën de hevigste bedreigingen tegen het volk worden uitgesproken, juist op een ogenblik waarop een koning naar Gods hart de reeks van goddeloze koningen van Juda onderbrak. Maar we moeten er aan denken, dat de

opwekkingen de geestelijke toestand van het volk niet hadden veranderd, zoals Sefanja zelf getuigde.

Zo is het trouwens bij iedere opwekking. Al wordt daardoor een ernstig beroep gedaan op de mensen om zich te bekeren, hun onveranderlijk falen bewijst dat de wereld van God beslist niet wil weten. Ongetwijfeld bewerken zij door zijn genade een tijdelijke stilstand in de voltrekking van de oordelen, zolang God door de prediking van het evangelie zielen bijeenvergadert. Daardoor bereikt het oordeel nog niet zijn hoogtepunt; dat zien we in onze dagen. Het gaat er mee als met remmen; zij vertragen wel de snelheid, maar verhinderen niet dat een van een helling rijdende wagen op het diepste gedeelte van het dal aankomt. We moeten bovendien niet vergeten, dat God altijd het verleden van de mens voor zijn aandacht heeft, al wil die mens dat verleden graag bedekken. De afgoderij van Juda tijdens de regering van Manasse kon God niet vergeten, ook niet toen deze koning door het oordeel tot herstel gekomen was. Onder het bewind van Josia vond een *hervorming* plaats, maar geen waarachtige bekering van het volk. Niets stond verder af van de bekering dan de gewoonte om de dienst van de afgoden te verbinden met die van de ware God, die "onrecht met feestelijke vergadering" niet kan verdragen (Jes. 1:13). Aan de andere kant zijn opwekkingen gelegenheden tot grote zegen: Zielen worden behouden en uit de wereld getrokken om een getrouw overblijfsel te vormen te midden van de algemene ontrouw. En zo zal het gaan tot aan het einde. Het overblijfsel van Israël en dat uit de volken zullen geen andere oorsprong hebben dan de opwekkingen veroorzaakt door "de prediking van de gerechtigheid" te Jeruzalem (Dan. 12:3), en door "het evangelie van het koninkrijk" in Israël en onder de naties (Matth. 24:14).

Vermenging van de dienst van God met die van de afgoden

In feite had Josia's hervorming de slechte zedelijke toestand van het volk in een nog veel ergere veranderd. God haat afgodendienst. Nog meer haat Hij de vermenging van zijn dienst met die van de valse goden. Een hart dat volkomen onbekend is met God, een ziel die diep in de duisternis gedompeld is en nooit een rechtstreekse openbaring van het Goddelijk licht ontvangen heeft, is minder schuldig dan zij die, hoewel zij de waarheid kennen, zich verenigen met de praktijken van het heidendom. Deze toestand, waarvan het joodse huis voor een tijd rein gebleven is, wordt nu gezien in wat men de "christelijke" wereld noemt. Het strenge oordeel van de Here kwam voorheen over Israël omdat het "de Here een feest" had gevierd "vóór het gouden kalf". Zo was het ook met de kalverdienst te Dan en te Bethel. Het volk had bij het vereren van de afgoden een zekere kennis van de ware God, maar deze vermenging was nu juist wat God in Juda zo verafschuwde. De opwekking had voor het volk geen ander dan dit resultaat opgeleverd. Zeker, de Baälsdienst had zijn populariteit verloren. Toch was hij niet helemaal verdwenen, want Sefanja sprak van een "overblijfsel van Baäl" (vs. 4). Maar *vermindering* van afgodendienst is nog geen terugkeer tot God. Persoonlijk had Josia volkomen met Baäl gebroken en hij ging het volk voor op die weg. Juda was echter halverwege blijven staan en had een compromis gesloten. De priesters van de ware God wandelden zij aan zij met die van Baäl, de Camarim, de witte en de zwarte gewaden, kwamen elkaar tegen in de straten van Jeruzalem. Andere godsdiensten, schijnbaar minder grof, bleven het volk verlokken. Het boog zich "op de daken neer voor het heer des hemels". Dat was een heimelijke dienst, die Josia niet geheel kon controleren, of laten ophouden. Toen de wet teruggevonden was in de tempel, had Israël er zich van kunnen overtuigen, wat God van deze afgodische praktijken dacht. Gods goedheid had de hemellichamen "aan alle volken onder de ganse hemel toebedeeld", "om licht te geven op de

aarde" (Deut. 4:19; Gen. 1:14-17). Maar de mensen, die de hemellichamen tot hun "heer" maakten, bogen zich ook voor de Here neer. Zij gaven aan het geschapene, aan levenloze dingen, dezelfde autoriteit als aan de Schepper van hemel en aarde. Wonderlijke afdwaling! Waartoe is de zondige mens niet in staat! De zonde heeft hem van God gescheiden en hij kent Hem niet meer! De profeet voegde er aan toe: "en zij zweren bij de Here en bij hun Moloch". Steeds dezelfde afwijking! Men nam God als getuige, maar ook Moloch, de god van de kinderen Ammons (Jer. 49:1, 3); men zwoer dus tegelijk bij de Here en bij de duivel.

Er was nog een vierde soort overtreders, erger dan de anderen: "zij die van de Here afvallen, en die de Here niet zoeken noch naar Hem vragen". Zij onttrokken zich aan Hem, nadat zij Hem gekend hadden. God heeft gezegd: "Zo iemand zich onttrekt, mijn ziel heeft in hem geen behagen". Wanneer iemand zich van God afwendt, keert hij zich in feite naar het verderf en verkiest de hel boven Hem (Hebr. 10:38, 39). Een tweeslachtige godsdienst, die de wereld en God wil samenvoegen, leidt uiteindelijk altijd tot "opzettelijk zondigen", waarvoor "geen slachtoffer voor de zonden meer overblijft, maar een vreselijke verwachting van het oordeel en hitte van het vuur, dat de tegenstanders zal verslinden" (Hebr. 10:27). "Van de Here afvallen" zal ook het gedrag zijn van het joodse volk in de eindtijd. Nadat dit volk voor een tijd het gedurig slachtoffer - de joodse eredienst in de herbouwde tempel - zal hebben teruggevonden, zal het zich door "wonderen der leugen" van "de mens der zonde" laten verleiden en "een welbehagen hebben in de ongerechtigheid" (2 Thess. 2). Deze ongelovigen zullen "dingen naar de gunsten van een andere god", zoals Psalm 16:4 zegt, en "vele zullen hun smarten: zijn".

Onverschilligheid

Een ander kenmerk van de boze gezindheid van mensen die zich tegen God verheffen, is *onverschilligheid*. God is voor zulke mensen een "onbelangrijke grootheid". Zulke mensen zijn geheel in beslag genomen door wereldse begeerten, en zoeken daarin bekoring om aan de behoeften van hun hart te voldoen. Omdat zij zonder deze niet kunnen leven, zoeken zij ze in de richting van het kwade, en geven zich er geen rekenschap van dat daardoor de eeuwige duisternis hun deel zal zijn. Dergelijke mensen vragen niet naar God. Zij hebben wel belangstelling voor iemand, van wie de naam, moed of daden hen" aantrekken. De kleinste voorvallen uit zijn leven willen zij kennen, en alles wat verband houdt met zijn persoon, zijn omgeving, zijn huis, zijn gezin. Zij stellen groot belang in zijn mening, en zijn redevoeringen worden grondig bestudeerd. Maar wanneer de naam van *God* genoemd wordt, tonen zij niet de minste belangstelling. Waarlijk onverschilligheid is erger dan haat!

De dag des Heren nabij

"Zwijg voor het aangezicht van de Here Here, want nabij is de dag des Heren; want de Here heeft een offermaal bereid; Hij heeft zijn genodigden geheiligd. Het zal geschieden ten dage van het offermaal des Heren, dat Ik bezoeking zal doen over de vorsten en over de koningszonen en over allen die uitheemse kleding dragen. Ook zal Ik te dien dage bezoeking doen over allen die over de drempel springen, die het huis van hun heren vullen met geweld en bedrog" (vs. 7-9).

In de verzen 2-6 had de Here aangekondigd, dat Hij alle ergernissen onder de volken en in Israëel zou wegvagen, met de mensen die deze gruwelen bedreven. Heel in het bijzonder had Hij gewezen op het toenemen van Israëls afgoderij, die de dienst van God met die van de valse goden durfde verenigen. In de verzen 7-9 wordt de voltrekking van het vonnis

aangekondigd. In de eerste plaats zou Jeruzalem worden getroffen, want de schuld wordt afgemeten naar de voorrechten die men geniet. "Zwijg voor het aangezicht van de Here Here!" Wie van ons heeft niet eens de indrukwekkende stilte meegemaakt, die aan de uitbarsting van een noodweer voorafging? Plotseling schoot een bliksemstraal neer, barstte de donder los; een wilde storm stak op, die alles op zijn weg vernielde. De stilte van het voor. spel van een orkaan, die, eenmaal ontketend, door niets tot staan gebracht kon worden. Zo is het ook hier. Geen verontschuldiging was er meer aan te voeren, geen haastige bekering meer mogelijk en geen tijd om smeekbeden op te zenden! Het zo lang uitgestelde vonnis zou opeens voltrokken worden. Amos, die dezelfde toestanden vermeldde, zei ook: "Stil!" (hst. 6:10).

Maar toen was het vonnis reeds voltrokken, en was er *niemand* meer overgebleven. In Sefanja is het zo dat het vonnis op het punt staat ten uitvoer gelegd te worden. Als de dag des Heren begint, is het te laat om aan het oordeel te ontkomen.

In Habakuk 2: 20 wordt ook het woord "Zwijg" genoemd. Daar in die zin, dat de Here dan "in zijn heilige 'tempel" is gezeten na de voltrekking van het oordeel. Hij heeft dan zijn heerschappij gevestigd en woont weer in zijn tempel. De hele wereld zal dan erkennen dat het oordeel rechtvaardig en noodzakelijk was, opdat *God* daarin *verheerlijkt* zou worden. Deze geduchte dag des Heren - in het nieuwe testament de dag van de komst van de Zoon des mensen - is overal in de Schrift de dag van het oordeel. We vinden in Sefanja een zekere opklimming in de uitdrukking "nabij is de dag des Heren". In hoofdstuk 1:7 heeft zij betrekking op het oordeel over Jeruzalem door Babel, dat in het *verleden* voltrokken werd. In vers 14 strekken deze woorden zich uit tot het *toekomstig* eindoordeel. "De dag van de toorn des Heren" (hst. 2:2) omvat zowel het een als het ander, en slaat dus zowel op het oordeel over Jeruzalem als over alle volken. Als *protetisch* oordeel gezien, is die dag "de ure der verzoeking, die over het gehele aardrijk komen zal", of de dag van de grote verdrukking.

"Want de Here heeft een offermaal bereid". Hetzelfde beeld vindt men in Ezechiel 39:17-20 ten aanzien van de Assyrier; in Jesaja 34: 6, 7 en Obadja: 16 aangaande Edom. Het is "de grote maaltijd" van Openbaring 19:17. In Sefanja 1:7 staat het echter in verband met het oordeel dat door Babel over Jeruzalem werd uitgevoerd, als voorloper van een nog verschrikkelijker oordeel op de laatste dag.

Het is nuttig voor ons om vertrouwd te zijn met de oordelen van God. Wat ons betreft weten we dat het oordeel Christus op het kruis heeft getroffen, opdat wij daarvan bevrijd zouden worden, en voor ons de genadedeur open zou gaan. Toch is het voor onze zielen heilzaam de oordelen van God over de wereld te overdenken, om te leren echt afgezonderd te zijn van alles wat door deze oordelen getroffen zal worden. We zullen er dan voor terugschrikken op enigerlei wijze mee te doen met de dingen van de wereld, zoals Lot deed, ondanks de volkomen zekerheid die wij hebben gered te zijn van de komende toom.

Verschillende oordelen

Aan de andere kant moeten we niet vergeten, dat het offermaal van het oordeel een overvloedige maaltijd ten gevolge zal hebben. Dat zal zijn op de dag dat de Here op de berg Sion, en in Jeruzalem voor de volken "een feestmaal van vette spijsen, een feestmaal van belegen wijnen, van mergrijke, vette spijsen, van gezuiverde, belegen wijnen" zal aanrichten (Jes. 25:6, 7).

De Here zou "bezoeking doen over de vorsten en over de koningszonen en over allen die uitheemse kleding dragen". Zij waren van Godswegen de leidlieden en dus voor het bestuur van het volk verantwoordelijk. De koning zelf wordt hier niet genoemd, want Josia, het hoofd van het trouwe deel van het volk, zou volgens de profetie van Hulda, niet zelf door het oordeel getroffen worden (2 Kron. 34:27, 28). Het gaat hier dan ook over zijn opvolgers. Zij en hun volgelingen kleedden zich in

uitheemse gewaden. Het overnemen van wereldse gewoonten, zelfs van de uiterlijke, betekende dat zij het weelderige leven van de volken overnamen (Amos 6: 3.6), hetgeen gepaard ging met een verlaging van hun zedelijk peil.

"Ook zal Ik te dien dage bezoeking doen over allen die over de drempel springen, die het huis van hun heren vullen met geweld en bedrog" (vs. 9).

De tweede straf trof hen die aan bijgelovige praktijken (zie 1 Sam. 5:5) nog geweld en bedrog toevoegden, evenals de volkeren (Hab. 2: 17).

Al deze dingen maakten deel uit van de zeden en gebruiken van de Babiloniërs, waarvan Jeruzalem weldra het slachtoffer zou worden. In de verzen 10 en 11 wordt de verwoesting van Jeruzalem door de Chaldeeën aangekondigd. Van alle kanten zou de vijand binnenstormen. Maar deze ramp zou ook de handel en alle rijkdommen van het joodse volk, "het kramersvolk" te gronde doen gaan, omdat het dezelfde zeden en gewoonten had als de volken van Kanaän of het gros van de vreemde handelaars.

"Het zal geschieden te dien dage, luidt het woord des Heren, dat er een luid geschreeuw zal zijn uit de Vispoort en een ge. huil uit de Nieuwe stad en een luid gekraak van de heuvels. Huilt, gij inwoners van de Vijzel, want al het kramersvolk gaat te gronde en alle geldwegers worden uitgeroeid. Het zal te dien dage geschieden, dat Ik Jeruzalem met lampen zal doorzoeken" (vs. 10-12a).

Er zal geen enkele hoek van de hoofdstad ondoorzocht blijven, en niemand aan het oordeel van God ontkomen. Haar mannen zullen uitgeroeid worden, en al wat Jeruzalem bevat, zal aan plundering worden prijsgegeven. "Ik zal bezoeking doen over de mannen die dik geworden zijn op hun droesem, en die bij zichzelf denken: De Here doet geen goed en Hij doet geen kwaad" (vs. 12b).

De derde bestraffing kwam over hen die gewoon waren een respectabel, rustig leven te leiden, dat door niets verstoord werd. Zij waren "niet van het ene vat in het andere overgegoten", en waanden zich veilig voor rampspoeden (Jer. 48:11). Het genieten van vrede en rust had grote dankbaarheid jegens de Here tot gevolg moeten hebben. In plaats daarvan zeiden ze: "De Here doet geen goed en Hij doet geen kwaad!" Uit hun welstand trokken zij de gevolgtrekking, dat God onverschillig is voor kwaad of goed. Dat was een afschuwelijke mening. De ongelovigen van de eindtijd zullen dezelfde gedachte hebben: "Waar is de belofte van zijn komst? Want sinds de vaders zijn ontslapen, blijft alles zo als van het begin van de schepping" (2 Petr. 3:4).

Deze onverschillige mensen, die op hun materiële bezittingen vertrouwen, loochenen dat God Zich bemoeit met de loop van het wereldgebeuren, en dat er van zijn kant vergelding te duchten is.

Aan hun welvaart zal een einde komen om plaats te maken voor verslagenheid; hun met geduld en volharding bijeengebrachte goederen zullen anderen ten buit vallen; hun rijkdom en geriefelijk bestaan, waarvoor zij zich zoveel moeite gegeven hebben, zullen slechts dienen tot verrijking van hun vijanden (Amos 5: 11).

Oordeel over de levenden

Deze verzen wijzen op de verschrikkingen van de grote dag des Heren die nu voor de deur staat. Maar al zal hij beginnen bij Jeruzalem, zijn golven zullen naar alle kanten buiten de oevers treden. Het zal het oordeel over de inwoners van de aarde zijn, *het oordeel der levenden* genoemd. Wanneer de Here in die dag zijn stem zal doen horen, zullen de dappersten onder de mensen van ontzetting beven en bittere kreten slaken.

Deze dag zal zes karaktertrekken dragen: In de eerste plaats zal het een dag van *verbolgenheid* zijn. De toorn van

God zal uitgestort worden over de aarde en over de mensen die dan daarop wonen. Vervolgens zal het zijn "een dag van benauwdheid en van angst, een dag van vernieling en van vernietiging, een dag van duisternis en van donkerheid, een dag van wolken en van dikke duisternis, een dag van bazuingeschal en van krijgsgeschreeuw tegen de versterkte steden en tegen de hoge hoektorens" (vs. 15, 16).

Zijn naam zal zijn "*benauwdheid*". Zoals we al meer opgemerkt hebben, heeft de term "benauwdheid" in de boeken van de profeten steeds betrekking op de eindtijd, op de tweede helft van de laatste jaarweek van Daniël, waarin de oordelen over het joodse volk zullen losbarsten. Het zal "de benauwdheid van Jakob" zijn. Maar die dag zal ook alle volken op de aarde treffen. Voor hen zal hij eveneens de dag van algemene verzoeking en van de "grote verdrukking" zijn. Dan zullen de mensen "als blinden gaan" (vs. 17). God zal hun een dwaling zenden, die bewerkt dat zij de leugen geloven (2 Thess. 2:11).

Geen enkel middel zal hen kunnen verlossen (vs. 18), want, zo zei Sefanja: "zij hebben tegen de Here gezondigd". Zij hebben de leugen liefgehad, God veracht, ongerechtigheid bedreven, ze zijn onverschillig gebleven voor zijn genade, het heil des Heren voor niets achtend. De afgoden hebben zij gediend, zich verontreinigd met allerlei gruwelijkheden. Door hun begeerten meegesleept, hebben zij niet éénmaal bedacht, dat God hun gedrag gadesloeg; zij meenden dat Hij onverschillig was, toen het onweer van de wraak des Heren zich al boven hun hoofden samenpakte. Zij handelden als dwazen en "zeiden in hun hart: Er is geen God" (Ps. 14:1). Let wel: "*in hun hart*", niet met hun mond, want zonder in God te geloven, kan men nog wel zekere godsdienstige gebruiken volgen; maar zij hebben gedacht en gedaan alsof God niet bestond. Dank zij zijn genade is het anders gesteld met hem die denkt en handelt *door het geloof*. Van hem zegt het Woord: "Want wie tot God nadert, moet geloven, *dat Hij is*, en dat Hij een beloner is van hen die Hem zoeken" (Hebr. 11:6).

In Sefanja gaat het om het getuigenis dat Israël voor God aflegde te midden van de volken. Als geheel had het volk geen vrucht gedragen, omdat Israël, in plaats van een voor de Here afgezonderd volk te zijn te midden van een verdorven geslacht, zich *tegen God* verbonden had met hen die Hem loochenden of *Hem haatten*. Even goed als de volken had Israël "tegen de Here gezondigd"; en zijn zonde had zijn getuigenis te niet gedaan. In eerste instantie zal dan ook dit volk geoordeeld worden. Het oordeel over Israël zal God voltrekken door middel van de naties (vs. 7-13), maar dat over de volken zal Hij rechtstreeks van uit de hemel uitvoeren.

De dag des Heren is voor ons die geloven van heel groot beo lang. Kunnen we *iets* behouden van de dingen die weldra zullen vergaan? Is het aan de ene kant waar, dat wij niet de dag des Heren, of die van de Zoon des mensen, verwachten, aan de andere kant is het zo, dat wij uitzien naar *de dag van Christus*. Deze is voor ons de dag, waarop allen die van Christus getuigd hebben, beloond zullen worden, of schade zullen lijden, al naardat zij in hun wandel meer of minder trouw geweest zijn.

OORDEEL OVER HET AFVALLIGE ISRAËL EN OVER DE VOLKEN

Hoofdstuk 2

Een getrouw overblijfsel wordt bewaard

"Komt tot uzelf, ja, komt tot inkeer, ¹ gij schaamteloos volk, voordat het besluit tot uitvoering komt - als kaf gaat een dag voorbij - voordat over u komt de brandende toorn des Heren, voordat over u komt de dag van de toorn des Heren. Zoekt de Here, alle ootmoedigen ² des lands, gij die zijn verordening volbrengt; zoek1t gerechtigheid, zoekt ootmoed; misschien zult gij geborgen worden op de dag van de toorn des Heren" (vs. 1-3).

Dit is een algemeen beroep op het ongelovige, schaamteloze volk, wanneer de dag des Heren op het punt staat aan te vangen en dreigende onweerswolken zich aan de hemel samen. trekken. God wilde hun nog een laatste kans geven om zich te bekeren en geborgen te worden. Wat is Gods lankmoedigheid toch groot. Hoe duidelijk zien we dat Hij het oordeel *niet wil*, maar barmhartigheid wenst te betonen.

Het is in feite dezelfde oproep als in Joël 2:16: "vergadert het volk". Daar is hij gericht tot de gelovigen, terwijl hij in Sefanja slechts opstandigen vindt. Het schaamteloze volk komt

¹ De Franse tekst heeft hier: "Verzamelt u, vergadert u", zoals ook verschillende Engelse vertalingen. De Elberf. Bibel: "Komt tot inkeer en vergadert u"; de Statenvert.: "Doorzoekt uzelf nauwkeurig, ja, doorzoekt nauw".

² Frans: "zachtmoedigen".

bijeen met de bedoeling weerstand te bieden aan "de voortstormende gesel" in de dag des toorns, in de mening dat hij hen niet bereiken zal (Jes. 28:15).

Zij zullen zich vergaderen om geoordeeld te worden, zoals God de volken verzamelen zal met hetzelfde doel (Zef. 3:8). Haast u, zegt de Here, voordat al deze dingen over u komen. Als u tot morgen wacht, zal het te laat zijn, dan zal de dag voorbij zijn.

"Zoekt de Here..." (vs. 3). Hier vinden we voor de eerste keer het overblijfsel genoemd. Te midden van het schaamteloze volk zal een groep van *zachtmoedigen* gevormd worden, een familie van kinderen van het koninkrijk, waarvan de Heer Jezus heeft gezegd: "Welgelukzalig de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven" (Matth. 5:5). Zij zullen in de voetstappen van hun meester wandelen, die zeggen kon: "Ik ben zachtmoedig en nederig van hart". Met deze weinigen, deze kleinen (Zach. 13:7), arm, veracht en vervolgd, houden Gods gedachten zich bezig. We ontmoeten hen overal, in de psalmen, in de profeten, zelfs in de evangeliën, voordat de gemeente gevormd is door de dood en opstanding van Christus. Men kan hun geschiedenis volgen van het ogenblik af dat God, na de opname van de gemeente, de betrekkingen met zijn oude volk Israël weer hervatten zal.

Hij zal hen eens, als zijn dan weer aangenomen volk, de heerlijkheid van hun aardse erfdeel binnenvoeren. Het zijn de *verstandigen* uit Daniël, die velen tot gerechtigheid zullen brengen, en die nadat zij vervolgd, gemarteld, verjaagd en door allen gehaat zijn, zullen stralen "als de glans van het uitspannel, als de sterren, voor eeuwig en altoos" (Dan. 12:3). Zij behoren tot hen die God verzamelen zal (Joël 2:17) en die tussen de voorhal en het altaar zullen wenen op het ogenblik dat de dag des Heren daar is. Zij zullen hun ogen richten naar Hem die zij doorstoken hebben (Zach. 12:10). Deze enkelen nemen een belangrijke plaats in; telkens vinden we hen als getuigen te midden van het ontrouwe volk. De Heer zal aan hen denken en

hen beschouwen als zijn eigendom (Mal. 3:17), op hen zal zijn oog gericht zijn.

Vertrouwen in de dag des Heren

Toch zullen ook zij door de dag des Heren heengaan, want zij zullen de gevolgen moeten dragen van de toorn van God, omdat zij tot het volk behoren, dat zijn Messias verworpen en gekruisigd heeft. Maar terwijl het ongelovige deel van het volk zich niet zal schamen voor deze boze daad, zullen de getrouwen met geweent tot God roepen. Zij zullen begrijpen waarom zij verworpen zijn. "Red ons van bloedschuld!" zullen zij zeggen. Zij zullen het oordeel, dat hen getroffen heeft, rechtvaardig vinden, doch het kunnen doorstaan *door het geloof*, zoals we in Habakuk zien. Wel zullen ze uitroepen "Tot hoelang?", maar met de wetenschap dat God niet vergeten zal het uur van hun verlossing te bepalen. Op zijn ontferming zullen zij bouwen als hun enige toevlucht. Zij zullen begrijpen dat zij "misschien geborgen zullen worden op de dag van de toorn des Heren" (vs. 3). Dit "misschien" zal in het uur van de bevrijding in zekerheid worden veranderd. In afwachting daarvan zullen ze "gerechtigheid en ootmoed" zoeken. Hun enige zorg in die rampzalige tijden zal zijn: de Messias, aan wie zij toebehoren en tegenover wie zij eerst zo schuldig stonden, niet uit het oog te verliezen, zijn gezindheid te openbaren en zich met de grootste oplettendheid voor de zonde te hoeden. In deze tijd van benauwdheid zullen zij dan ook ondervinden wat het zeggen wil "geborgen" te zijn, zoals eens Israël in die noodlottige nacht, toen de verderfengel door Egypte ging. Zij zullen luisteren naar de oproep: "Kom, mijn volk, ga in uw binnenkamers, en sluit uw deuren achter u; *verberg u een korte tijd, tot de gramschap over is*" (Jes. 26:20).

Tijdens de grote verdrukking zullen zij een schuilplaats vinden in de woestijn van de volken. Een deel van hen zal echter in Jeruzalem blijven om het evangelie van het koninkrijk te prediken en als gevolg daarvan als martelaars vallen onder

de slagen van hun tegenstanders. Maar zij die gevlucht zijn zullen verborgen zijn onder de naties, die hen met hun beschermheerschap zullen bedekken (Openb. 12:14).

Wat een bron van vertrouwen voor hun geloof is dit "misschien", dat de Here tot hen sprak. We zullen dit trouwe overblijfsel in de loop van deze beschouwing van stap tot stap volgen, tot de dag van de overwinning, de dag van vreugde en rust, die in de eindtijd aanbreken zal onder de scepter van de Messias.

Het oordeel over de Filistijnen

"Want Gaza zal verlaten zijn en Askelon tot een woestijni worden, Asdod zal men op de middag verdrijven en Ekron zal ontworteld worden. Wee u, bewoners der zeekust, volk der Kretenzen! Het woord des Heren is tegen u, Kanaän, land der Filistijnen, en Ik zal u te gronde richten zodat er geen inwoner meer zal zijn" (vs. 4, 5).

De voornaamste steden van de Filistijnse statenbond, behalve Gath dat door Uzzia heroverd was (2 Kron. 26:6), worden hier vermeld, met *woordspelingen* op hun namen, enigszins overeenkomend met die in Micha 1:10-16. De Filistijnen wordt aangeduid als "bewoners der zeekust, volk der Kretenzen". Zo worden ze ook in Ezechiël 25:16 genoemd. De Filistijnen waren oorspronkelijk emigranten van het eiland Kreta. Op andere plaatsen wordt vermeld dat zij uit Kaftor kwamen (Amos 9:7; Jer. 47:4). In Kanaän vestigden zij zich langs de kust van de Middellandse zee. Alle profetieën over hun verdelging zinspelen op hun nederlaag, door de Farao van Egypte (Jer. 47:1), door Nebukadnezar (Sefanja 2), of door Alexander de Grote (Zach. 9:5-8).

Deze historische gebeurtenissen waren echter maar de voorlopers van de eindvernietiging in de toekomstige tijden, want "geen profetie der Schrift is van eigen uitlegging" (2 Petr. 1:20).

Net als zoveel andere volken zullen ook de Filistijnen opnieuw verschijnen voor het grote drama van de dag des Heren. Door de ondergang van de "bewoners der zeekust" zal het mogelijk worden om het overblijfsel van Juda in de dagen van de grote verdrukking te verbergen. Nooit heeft zoiets in het verleden plaats gevonden. Sefanja zegt het ons in dit gedeelte nadrukkelijk: "De zeekust zal worden tot weideplaatsen, tot putten der herders en tot kooien voor schapen. De kust zal ten deel vallen aan het overblijfsel van het huis van Juda; daarop zullen zij weiden; in de huizen van Askelon zullen zij zich des avonds legeren, *want* de Here, hun God, zal acht op hen slaan en een keer in hun lot brengen" (vs. 6, 7). Een deel van het overblijfsel zal een wijkplaats voor zijn kudde en veilige rust in de verwoeste steden van Filistea vinden. De karakteristieke woorden: "De Here zal een keer in hun lot brengen" zien steeds op de tijd van het einde. Het is een heel vaak voorkomende term, een speciale zegswijze. Letterlijk vertaald staat er: "de gevangenschap afwenden". *De terugkeer van alle gevangenen wordt daardoor aangegeven met' het oog op hun definitief herstel.* Sinds de verstrooiing van het joodse volk heeft een dergelijk feit nimmer plaats gehad.

De terugkeer van Juda naar zijn land in de dagen van Kores betrof niet het hele volk, maar slechts een deel daarvan. Zij heeft geen eind gemaakt aan de gevangenschap, ook niet voor de teruggekeerden, want toen Juda weer in zijn land was, bleef het aan de volken dienstbaar. Nog steeds is "Jeruzalem door de volken vertreden", tot op onze dagen toe (Zie Neh. 9:36, 37; Ps. 126:1 tegenover vs. 4). De gedeeltelijke terugkeer was door God bevolen, opdat een klein deel van dit volk de Messias in Juda ontvangen zou. Indien zij Hem hadden ontvangen, zou "in hun lot een keer" gekomen zijn en zou het koninkrijk van Israël hersteld zijn geworden. De misdaad van het volk, nl. dat het de Heer Jezus heeft gekruisigd, maakte het herstel tot dusver onmogelijk. Eerst in de profetische tijden zal er "een keer in hun lot" komen. Deze uitdrukking wijst dus heen naar een gebeurtenis die nog helemaal in de toekomst ligt. Het

is van groot belang daarop te letten, omdat Israëls geschiedenis in de eindtijd en de heerlijke regering van de Messias er niet van los te maken zijn. Niet alleen Israël zal worden hersteld, maar ook Moab, Amman en andere volken. Het herstel heeft echter in het bijzonder betrekking op Gods volk, het ware overblijfsel.

Moab, de kinderen van Ammon, de Ethiopiërs

Wat Moab en de kinderen van Amman kenmerkte was allereerst *de smaad* en de beledigingen waarmee zij het volk van God hadden gehoond.

Daardoor hadden zij tegen God zelf gestreden zonder zich van de draagwijdte van hun wrede haat tegen Israël rekenschap te geven. In de tweede plaats had de *hoogmoed* hen er toe gedreven de grensgebieden van het erfdeel van het volk aan te vallen. De vergelding van de dag des Heren zal dan ook over hen uitgericht worden door het overblijfsel: "Het overblijfsel van mijn volk zal hen plunderen en de rest van mijn natie hen erfelijk bezitten" (vs. 9b). Ook dit feit heeft in de geschiedenis nog niet plaats gehad. De eindwraak wacht deze beide volken nog. Zelfs het toekomstige Assyrische rijk zal hen bij zijn inval in Palestina niet onder het juk brengen (Dan. 11:41), want hun is een ander lot beschoren. Edom zal hetzelfde oordeel ondergaan (zie Obadja), maar nog verschrikkelijker, want hij zal geheel en al vernietigd worden. "Geducht zal de Here tegen hen (Moab en Ammon) wezen" (vs. 11).

Inderdaad, deze omverwerping zal vreselijk zijn; hun afgoden Kamos en Milkom, van wie zij bescherming verwachten en op wie zij zich dikwijls beroemden, zullen vernietigd worden. Kamos en Milkom zullen de verwoesting niet kunnen verhinderen. Maar de vervloeking van deze schuldige volken is niet het laatste woord van de Here over hen. Zij zullen gedwongen worden het oppergezag van Christus te erkennen, en voor Hem de knie moeten buigen. Wat een genade dat dit

zo is en dat God niet blijft bij het oordeel over zijn vijanden! Zeker, we vernemen in de Schrift dat deze onderwerping niet "vrijwillig" zal zijn bij allen. Velen uit de volken, uit de "vreemden", zullen zich veinzend aan Hem onderwerpen, Hem veinzend hulde brengen (Ps. 18:45; 66:3). Maar vele anderen, die dan door "het evangelie van het koninkrijk" tot bekering gekomen zijn, zullen het gezag van Christus erkennen. Zo zal dan uit de meeste volken een overblijfsel worden gevormd, dat deel zal hebben aan het algemene herstel. De "kustlanden der volken", de streken die het verst gelegen zijn van de stad des groten Konings, "zullen zich voor Hem neerbuigen, ieder uit zijn plaats" (vs. 11). Dat sluit volstrekt niet uit dat van jaar tot jaar deze overblijfsels naar Jeruzalem zullen trekken "om zich neer te buigen voor de Koning, de Here der heerscharen en het Loofhutenfeest vieren" (Zach. 14:16).

Het zwaard des Heren zal ook de Ethiopiërs rechtstreeks treffen (vs. 12). Op hen hadden de Israëlieten vroeger vertrouwd, tot hen hadden zij de toevlucht genomen om hulp tegen de koning van Assyrië te krijgen (Jes. 20:5, 6).

Nineve

Na de oordelen die in de voorgaande verzen zijn aangekondigd, wordt ten slotte in dit hoofdstuk nog melding gemaakt van het einde van Assur en Nineve (vs. 13-15). In de tijd waarin Sefanja profeteerde, was Nineve nog niet verwoest. Hij kondigde de val van Nineve, die het speciale onderwerp van de profetie van Nahum was, dan ook aan als een toekomstige gebeurtenis in de tijden van het einde. In Nahum zien we de vernietiging van Nineve, en met haar van de Assyrier aangekondigd, terwijl het zou worden uitgevoerd door middel van "zijn helden", de Chaldeeën (Nah. 2:3), instrumenten, die Hij gekozen had. In Sefanja wordt gezegd dat het oordeel door de Here Zelf zal worden voltrokken: *Hij* zal zijn hand uitstrekken tegen het Noorden, Hij zal het cederwerk vernielen. Nineve zal, evenmin als Babel, in de eindtijd uit haar as verrijzen. Haar

verwoesting is definitief. Het vroegere bestaande Assyrische rijk, dat door de inneming van zijn hoofdstad ten verderve werd gevoerd, zal weer herrijzen. Het Woord van God vermeldde echter al van te voren de rechtstreekse vernietiging van deze herstelde macht door de hand des Heren in de laatste dagen. Nineve was "de uitgelaten stad, die zo onbezorgd woonde, die bij zichzelf zei: "Ik ben het en niemand anders!" Haar vertrouwen op eigen kracht, haar egoïstische hoogmoed, die alleen met eigen belangen rekening hield, haal *dienst van het ik*; die aan anderen geen enkel recht van mededinging toestond, was de oorzaak van een verpletterend oordeel. In onze dagen worden dezelfde beginselen door sommige: naties luide verkondigd en zullen op dezelfde rampspoeden uitlopen.

EINDOORDEEL EN EINDHERSTEL

Hoofdstuk 3

De Here als Rechter in het midden van Jeruzalem

"Wee u, weerspannige, bezoedelde, verdrukkende stad! Zij hoort naar geen roepstem, zij neemt geen tuchtiging aan; op de HERE vertrouwt zij niet, tot haar God nadert zij niet. Haar vorsten in haar midden zijn brullende leeuwen; haar rechters zijn avondwolven, zij laten niets over tot de morgen. Haar profeten zijn woordenkramers, mannen die trouweloos handelen; haar priesters ontwijden het heilige, zij doen de wet geweld aan. De HERE is rechtvaardig in haar midden; Hij doet geen onrecht; elke morgen geeft Hij zijn recht; als het licht wordt, blijft het niet uit. Doch de verkeerde weet van geen schaamte. Ik heb volken uitgeroeid; vernield zijn hun hoektorens; Ik heb hun straten verwoest, zodat niemand er meer door gaat; hun steden liggen in puin, zonder mensen, zonder inwoners. Ik zeide: Vrees Mij toch, neem tuchtiging aan; dan zal haar woning niet uitgeroeid worden volgens alles waarmee Ik over haar bezoeking zal doen. Evenwel, zij waren er vroeg bij om al hun boze daden te bedrijven" (vs. 1-7).

De profeet ging nu van Nineve op Jeruzalem over, van de ene hoofdstad op de andere. Zal beider lot gelijk zijn? Er was toch een groot verschil? "De Here is in haar midden" kon van Jeruzalem gezegd worden, maar in het midden van Nineve is Hij nooit geweest. Helaas, dit feit maakte de schuld van de stad Gods des te zwaarder! Het "wee u" werd dan ook over Jeruzalem uitgesproken. We vinden het maar één keer in Sefanja. We hebben deze woorden al dikwijls bij de profeten gevonden. We hoeven maar te denken aan het "lied van de vloek" in Habakuk 2:6-20, dat geheel tot de Chaldeeën en hun

koning gericht werd, terwijl er geen enkel "wee" overbleef voor de rechtvaardige, die door zijn geloof leeft. In Sefanja valt het als één enkele, onverwachte bliksemstraal neer op de ijdele joodse belijdenis die de naam van de Here draagt. De geestelijke en zedelijke toestand van de inwoners van de boven alle andere uitverkoren stad Jeruzalem was volkomen in strijd met deze belijdenis. God wil waarachtigheid, werkelijkheid. Zijn naam dragen en tegelijk leven als de volkeren, lokt over de belijdenis, zowel van Jodendom als christendom een niet te stuiten oordeel uit. "Wee u, weerspannige, bezoedelde, verdrukkende stad!" Dit zijn in alle tijden de drie karaktertrekken van de mensen, die door de zonde van God zijn gescheiden. Ieder is in staat ze te constateren. Er zijn echter ook eigenschappen die alleen God kan herkennen. Wat vertoonde Jeruzalem, dat in directe betrekking met God stond omdat Hij in haar midden woonde, voor de onderzoekende blikken des Heren? (Bedenken we daarbij dat in Sefanja God zijn tempel nog niet had verlaten, zoals in Ezechiël. Hij woonde er nog, maar hoe zou Hij er anders kunnen vertoeven dan als Rechter? "De Here is *rechtvaardig* in haar midden" (vs. 5).

Welnu, Hij ontdekte in Jeruzalem slechts zuiver negatieve karaktertrekken.

1. "Zij hoorde naar geen roepstem", als God door zijn wet en zijn profeten tot haar sprak. Hoeveel maal had de Here tot haar gesproken vroeg of laat en geroepen: neig uw oor, neem ter ore! Jeruzalem was doof gebleven voor zijn woord, hoewel zij een heel scherp gehoor had om te luisteren naar wat de vol. ken tot haar zeiden.
2. "Zij neemt geen tuchtiging aan". Hoe vaak was zij onverschillig gebleven na berispt, vermaand, bestraft, gekastijd te zijn?
3. "Op de Here vertrouwt zij niet". Zij stelde haar vertrouwen op de mens, wierp zich in de armen van de ergste vijanden des Heren, en keerde Hem, die zij als

haar enige Vriend had moeten beschouwen, de rug toe. Het ontbrak haar ten enen. male aan geloof, aan vertrouwen op God.

4. "Tot haar God nadert zij niet". Hij was toch binnen haar bereik, nabij en gemakkelijk te vinden. Maar ondanks de vele voordelen, die het wonen van de Here in haar midden haar bood, had Jeruzalem verkoren tot de afgoden te gaan en zo haar God verloochend.

Een heilig God

Wat ontdekte de Here vervolgens bij de leidlieden van het volk? De persoon van de koning is hier evenmin in het geding als in hoofdstuk 1:8, want Josia was aangenaam in Gods ogen en had zijn beloften ontvangen (2 Kron. 34:27, 28). Maar behalve Josia waren *de vorsten*, de verantwoordelijke bestuurders van het volk, "brullende leeuwen". Zij vertoonden het karakter van de duivel, en zochten wie zij zouden. kunnen verslinden. Deze door de profeet aangegeven karaktertrek zal in nog veel sterker mate gezien worden in de tijd van het einde, wanneer het volk de antichrist tot koning zal hebben gekozen. *De rechters* gedroegen zich allen als avondwolven, die zich des nachts met een prooi verzadigen, waarvan bij het aanbreken van de dag geen spoor overblijft (Hab. 1:8).

Bij *de profeten* vond men slechts grootspraak en trouweloosheid...

De priesters ontwijdden door hun aanwezigheid de tempel waar God woonde en deden de wet geweld aan door haar aan eigen gedachten aan te passen. In onze dagen neemt de ontrouwe christenheid hoe langer hoe meer dit karakter aan. De geestelijke leiders verdraaien het Woord van God, zaaien twijfel over het bestaan van God en weerspreken het onderricht van de Heilige Geest. Hun aanwezigheid en hun woorden ontwijden het huis van God, "de gemeente van de levende God, de pilaar en grondslag der waarheid" (1 Tim. 3:15).

Al deze mensen kunnen echter niet ontkomen aan het feit dat *“de Here rechtvaardig is in haar midden”*. Hij is rechtvaardig en kan niet toelaten dat de zonde met Hem in contact treedt. Al heeft het Hem behaagd woning bij de mensen te komen maken, toch kan Hij op geen enkele manier Zichzelf verloochenen. In vers 13 zullen we zien dat Hij het overblijfsel dat Hij voortgebracht heeft zal erkennen als de vrucht van zijn genade. Maar de wereld moet leren dat God een heilig God is, die geen onrecht doet en die naarmate het kwade zich openbaart, het oordeel in het licht stelt.

Dat zal altijd zo zijn, in elke bedeling, of het nu Israël dan wel de gemeente betreft. Wanneer zijn regering erkend wordt, al is het maar uiterlijk en zonder dat het geweten er bij betrokken is, vertoont zich dit beginsel. En als Hij eenmaal de teugels van een openlijk erkende heerschappij in het duizendjarige rijk in handen zal nemen, zal dit principe hetzelfde blijven: "Elke morgen zal Ik verdelgen alle goddelozen des lands" (Ps. 101:8). In Ezechiël lezen we dat de Here door de ongerechtigheid van het volk genoodzaakt was om de tempel te verlaten. Nu zou het kunnen schijnen, dat Hij "sliep" en het kwaad maar liet begaan zonder er acht op te slaan. Maar laten we dat vooral niet denken, zelfs zijn verborgen regering draagt altijd dezelfde karaktertrekken. De profeten hebben ons daarvan genoeg bewijzen verschaft, zodat we daarop hier niet terugkomen.

"Als het licht wordt, blijft het niet uit" (vs. 5). Indien de christelijke wereld van deze waarheid overtuigd was, zou zij het niet wagen eerzuchtige, onrechtvaardige en trouweloze daden te begaan, en een God vrezen, die Zichzelf niet verloochenen kan.

"Doch de verkeerde weet van geen schaamte" (vs. 5). Ook in hoofdstuk 2:1 werd Juda gekenschetst als een schaamteloos volk. Een zondig mens zal steeds beschaamd wezen als hij voor God komt te staan. Adam schaamde zich, toen hij gezondigd had, maar verborg zich. Daar zijn geweten niet geraakt was, probeerde hij God op een dwaalspoor te

brengen. Met een werkelijk getroffen, ontwaakt geweten verfoeit men zichzelf, net als Job. Als men inziet dat men God gegriefd heeft, dan zal berouw het hart vervullen, want berouw is de vrucht van het geloof.

Toch houdt God rekening met elke poging tot toenadering, hoe onvolledig ook, die de zondaar tot Hem kan brengen.

"De verkeerde" kent deze *eerste beweging* niet, die het allereerste begin is. Erger, hij stelt een eer in wat zijn schande behoorde te zijn (zie Fil. 3:19). Ziet men niet dagelijks hoe de mensen zich op hun zedeloosheid en schandelijk leven beroemen, anderen uitnodigend hun voorbeeld te volgen? In vers 6 laat God zien wat Hij in het verleden met de volken gedaan had, zoals Hij in hoofdstuk 1:16 en 17 verklaard had, hoe Hij van plan was met hen te handelen in de toekomst. Hij had hen "uitgeroeid". Daarvan ging God uit om een laatste beroep op Jeruzalem te doen. "Vrees Mij toch" zei Hij tot haar, want "de vreze des Heren is het beginsel der wijsheid" (Ps. 111:10). Was dit te veel van haar gevraagd? Gij "neemt geen tuchtiging aan" (vs. 2); "neem nu tuchtiging aan" (vs. 7). God verlangde niets anders. "Dan zou haar woning niet uitgeroeid worden", zoals die van de volken. Over de leiders van het volk was de straf voor hun daden al aangekondigd (zie hst. 1:8, 9, 12) en kon niet meer herroepen worden.

Deed Jeruzalem tenminste maar één stap naar God, dan zou Hij haar niet op dezelfde manier straffen als de volken. Wat is er geworden van deze roepstemmen, van deze dringende aansporingen, die tot op het laatste ogenblik tot dit weerspannige volk gericht werden? Het laatste woord van deze indringende zorg des Heren ten aanzien van Israël was: "Evenwel, zij waren er vroeg bij om al hun boze daden te bedrijven".

Toorn van God over de volken

"Daarom wacht op Mij, luidt het woord des Heren, ten dage dat Ik zal opstaan tot de buit" (vs. 8).

De mensen van Jeruzalem "waren er vroeg bij om al hun boze daden te bedrijven" (vs. 7). Gods oordeel zou dan ook deze goddelozen treffen. Nu keerde Hij Zich tot de volken. "Wacht op Mij", zei Hij, "*Ik* zal opstaan". Hoe graag zouden zij dit willen weigeren, maar goedschiks of kwaadschiks, aan deze sommatie zullen zij moeten gehoorzamen, en voor de Here verschijnen van aangezicht tot aangezicht. Ook de ongelovige Joden zullen, evenals de volken, gedwongen worden aan deze oproep gehoor te geven. Tot hen had de Here, toen Hij hen in genade bijeenbrengen wilde, gezegd: "Verzamel u, vergader u" (hst. 2:1).

Zij hebben het niet willen doen en zullen onder het algemene oordeel, dat heel bewoonde wereld treffen zal, begrepen worden: "want mijn vonnis is, volken te vergaderen, koninkrijken te verzamelen, over hen mijn gramschap uit te gieten, heel mijn brandende toorn, want door het vuur van mijn na-ijver zal de ganse aarde verteerd worden" (vs. 8).

De dag des Heren, waarover zoveel in Sefanja wordt gesproken, zal aanbreken: gramschap, brandende toorn, vuur van na-ijver zullen over allen uitgegoten worden, want God wordt na-ijverig als Hij ziet hoe de volken zijn naam verachten en onteren (Nah. 1:2).

Wat zal er daarna gebeuren? Een wonder van oneindige genade en barmhartigheid! God zal uit de benauwdheid een overblijfsel uit de volken en een rest van Israël naar de haven van hun begeerte brengen! (Ps. 107:30).

"Maar dan zal Ik de volken andere, reine lippen geven, opdat zij allen de naam des Heren aanroepen; opdat zij Hem

dienen met eenparige schouder" (vs. 9) ³. De volken zullen gezegend worden. *Zij* zullen niet noodgedwongen de opperheerschappij van Christus erkennen, zoals ons in hoofdstuk 2:11 wordt voorgesteld. Neen, het zal een onderwerping van het hart zijn. Een overblijfsel *uit* de volken, "een grote schare, die niemand tellen kan" zal de Heer Jezus als Heer en Koning ontvangen (Openb. 7). Dan zullen hun onreine lippen veranderd worden. Die verandering zal onder de werking van de Heilige Geest plaatsvinden. Op het pinksterfeest waren de tongen van een reinigend vuur op de discipelen neergedaald (Hand. 2). De apostel Petrus bracht dit in verband met het woord van de profeet Joël: "En het zal geschieden in de laatste dagen, zegt God, dat Ik van mijn Geest zal uitstorten *op alle vlees*". We vinden in Sefanja 3:9 e.v. de toekomstige verwerkelijking van dit woord ten opzichte van de volken, terwijl in het boek "de Handelingen" de belofte *uit* Joël wordt toegepast op de gemeente: Door de Heilige Geest, die hun een éénparig hart geven zal, zullen in de toekomst de volken de naam des Heren aanroepen, één van zin om Hem te dienen.

Terugkeer naar Palestina in ongeloof

Nadat de Heer het oordeel zal hebben voltrokken over de volken en over de joden, "het schaamteloze volk", dat hetzelfde lot als alle andere volken delen zal, zal *Hij* Zich wenden tot het overblijfsel van dit schuldige volk. Het zal niet verstrooid blijven: "Van gene zijde der rivieren van Kusch zullen mijn smekelingen, de dochter mijner verstrooiden, mijn offer brengen" (vs. 10). ⁴

³ In het Frans: één van hart.

⁴ Dit is de Franse tekst, die overeenkomt met verschillende Engelse vertalingen. De Elberf. Bibel heeft in een voetnoot eveneens: "de dochter mijner verstrooiden". De NBG. luidt: "Van gene zijde der

Dit vers heeft niet alleen betrekking op het overblijfsel van Juda, maar op *het hele overblijfsel van Israël*, dat in het beloofde land zal terugkeren. Wanneer Gods Geest zal werken in het hart van de volken, zal "*de dochter*" van de verstrooiden (niet *de verstrooiden*, maar wat uit hen door geloof geboren wordt) als een smekeling tot de Here komen, en het overblijfsel als een offer naar de stad van de grote Koning brengen. Zij zullen komen "van gene zijde der rivieren van Kusch", waarmee waarschijnlijk de Nijl en de Eufraat bedoeld worden (zie ook Gen. 10:6-10).

In Jesaja 18:1, 2 lezen we dat *vóór dit moment* het volk, dat hier het "schaamteloos volk" genoemd wordt (en niet het overblijfsel), door een machtige zeevarende natie "van gene zijde der rivieren van Ethiopië" naar zijn land zal worden teruggebracht.

Die terugkeer naar Palestina van de ongelovige Joden met de steun van de volken, zal geen vrucht dragen voor God. Zij zullen niet *smekende* komen onder de werking van de Heilige Geest, maar menen dat hun nationale aanspraken op het land weer rechtsgeldig worden, en op grond daarvan binnengaan. Het gevolg zal zijn, dat zij na verloop van zekere tijd de antichrist tot koning zullen kiezen. De huidige pogingen om de staat Israël tot bloei te brengen, zullen slechts op dit resultaat uitlopen. De Here houdt Zich dan ook "rustig" (Jes. 18:4) bij dit streven om *zonder Hem* de eenheid van het volk weer op te bouwen. Eerst daarna zal "het geschenk van het volk" (Jes. 18:7) door de Here der heerscharen op de berg Sion aanvaard worden. Als de eenheid naar Gods gedachte opgericht zal zijn, zal het schouwspel van het ingaan in het land een heel ander karakter dragen. De ontcomenen van Israël zullen onder de volken verkondigen de verschijning van de heerlijkheid van Christus in Sion. In verband daarmee lezen we in Jesaja 66:20: "En zij zullen al uw broeders brengen uit alle

rivieren van Ethiopië zullen mijn aanbidders, mijn verstrooiden, mijn offer brengen".

volken als een offer voor de Here; op paarden en op wagens, op draagstoelen; op muil dieren en op snelle kamelen, naar mijn heilige berg, naar Jeruzalem, zegt de Here, zoals de Israëlieten het offer in rein vaatwerk naar het huis des Heren brengen".

Drie fasen in het herstel

"Te dien dage zult gij u niet behoeven te schamen over al de daden waarmede gij tegen Mij hebt overtreden, want dan zal Ik uit uw midden uw hoogmoedig juichenden verwijderen. En voortaan zult gij niet meer overmoedig zijn op mijn heilige berg" (vs. 11).

Wanneer het overblijfsel weer naar Jeruzalem zal teruggebracht zijn, zal deze stad, waarin de ongerechtigheid en hoogmoed woonden, waar Christus' tegenstander zijn troon had opgericht, niet meer beschaamd zijn over al haar boze daden, want de Here zal uit haar midden de hoogmoedigen hebben weggedaan, en allen die zich met de naam van zijn heilige berg sierden om hun trots te voeden.

"En Ik zal in uw midden overlaten een ellendig en gering volk, en wie schuilen bij de naam des Heren" (vs 12).

Dat zal het karakter zijn van het overblijfsel *van Juda* in Jeruzalem. In vs. 10 vinden we een beschrijving van het gehele overblijfsel van Israël. Maar er is een belangrijk onderscheid tussen deze beide. Het overblijfsel van Juda, dat schuldig is aan de dood van de Messias, zal door de grote verdrukking gaan. Het overblijfsel van Israël dat tijdens zijn terugkeer gekastijd en gereinigd zal worden, zoals vroeger het uit Egypte getrokken volk werd getuchtigd in de woestijn, zal pas na Christus' verschijnen in heerlijkheid terugkeren. Het eerste zal voor een klein gedeelte in Jeruzalem blijven en daar onder de antichrist vervolging en martelaarschap ondergaan. Het grootste deel zal over de grenzen van Israëls gebied vluchten voor de weergalozе vervolging, die "de benauwdheid van Jakob" wordt genoemd.

Uit die ballingschap, tijdens welke het "verborgen" zal zijn, zal het terugkeren, zoals eens "de ontkomenen" van Babel, om zijn Messias te ontvangen. Dan zal dit gedeelte van "het overblijfsel van het huis van Juda" weiden aan de kust van Filistea en "in de huizen van Askelon zullen zij zich des avonds legeren" (hst. 2:7). Dit zal de eerste periode van hun herstel zijn. De tweede fase zal plaats hebben wanneer het hele overblijfsel door de volken als een offer aan de Here zal worden gebracht (hst. 3:10). De derde etappe - en dan is het doel voor altijd bereikt - zal zijn als het overblijfsel "zal weiden en nederliggen", genietend van ongestoorde rust (vs. 13).

Geestelijke toestand van het overblijfsel

Dan zal voor het volk werkelijkheid worden wat we lezen in Zacharia 10:6 en Micha 5:3. Het beproefde en geringe overblijfsel dat in Jeruzalem is achtergebleven, zal dan schuilen bij de naam des Heren. En ten slotte zal, wanneer de voeten van Christus opnieuw op de Olijfberg zullen staan, het ontrouwe deel van het volk uit het midden van Jeruzalem verwijderd worden en wegvluchten. Het zal getroffen worden door de slagen van de Goddelijke wraak; maar het geringe overblijfsel zal zijn zo lang verwachte Koning toejuichen (Zach. 14:3-5). "Het overblijfsel van Israël zal geen onrecht doen noch leugen spreken, en in hun mond zal geen bedrieglijke tong gevonden worden, want zij zullen weiden en nederliggen, zonder dat iemand hen verschrikt" (vs. 13).

We vinden hier de beschrijving van de geestelijke toestand van het overblijfsel. De droefheid en de verootmoediging, gevoegd bij het geloof in de naam van Christus, die zij als hun Verlosser in heerlijkheid zullen zien komen, zullen gepaard gaan met de afwezigheid van zonde in hun gedrag, met waarheid en oprechtheid. Dan zullen zij weiden en neerliggen, zonder dat iemand hen verschrikt. Dat zal niet meer een gedeeltelijke rust zijn, zoals die van het overblijfsel van Juda (hst. 2:7), maar een algemene rust van

het hele overblijfsel. Omdat hun vijanden vernietigd zijn, zal elke oorzaak tot vrees zijn verdwenen en *niemand* zal hen meer verschrikken. Al die zegeningen - en daar moeten we wel op letten - volgen op de vernietiging van de volken en van het afvallige Jodendom. Ze treden dan de zegeningen van het duizendjarige rijk binnen. De Here zal zijn volk voedsel, rust en veiligheid schenken onder het geleide van de opperste Herder van Israël. Dezelfde genadebewijzen vinden we in Psalm 23, maar daar in betrekking tot de wandel door de woestijn, het gaan door het dal van de schaduw des doods, en de vervolging van de vijanden. In deze mooie psalm verwezenlijkt het geloof van te voren deze zegeningen te midden van ontelbare moeilijkheden, evenals we dat zien aan het eind van de profetie van Habakuk. In Sefanja wordt het geloof eindelijk beloond en verwisseld in aanschouwen. Voor de kudde van Israël begint dan de heerschappij van de vrede. Haar brood is zeker, het hoogmoedige volk ziet zij niet meer; Jeruzalem is een veilige woonplaats, een tent die niet verplaatst zal worden. En het overblijfsel ziet zijn Koning in zijn schoonheid! (Jes. 33:16, 17, 19, 20).

Herstel van het volk onder de regering van de Koning

"Jubel, dochter van Sion; juich, Israël; verheug u en wees vrolijk van ganser harte, dochter van Jeruzalem! De Here heeft uw gerichten weggenomen. Hij heeft uw vijand weggevaagd" (vs. 14, 15a).

Jeruzalem en Israël zijn dan aan het eind van hun beproeving en vernedering gekomen en hebben een weideplaats en ongestoorde rust gevonden. Daarom zullen zij opgewekt worden om vreugdekreten aan te heffen en van ganser harte verblijd te zijn. De profeet Habakuk wist ook van deze jubel toen hij "op Sjigjonoth" zong en zijn geloofsoog dit heerlijke ogenblik van te voren zag. Maar in Sefanja 3:14 e.v. wordt het voorgesteld alsof de kudde van de Heer de rust al *is ingegaan*. De werkelijkheid die God geeft overtreft in hoge mate

de hoop. In Psalm 3:6, 7 en Psalm 4:9 lezen we dat David, toen hij vluchtte voor Absalom, en de grootste beproevingen doormaakte, zich toch rustig neerlegde en zonder vrees sliep. Wat zal dan wel die rust zijn voor het volk Israëel, als zij in al haar machtige werkelijkheid gesmaakt zal worden!

Wat wij als gelovigen genieten, heeft een *hemels* karakter. Wij "rusten in hope" en verwachten "de rust die er overblijft voor het volk van God". Maar die rust is, door het geloof nu al *ons bezit*. Weldra zullen we haar ingaan door de opstanding. Van te voren hebben we echter deze rust geproefd en gesmaakt, in de volle zekerheid dat zij de onze is. Er staat immers geschreven: "Wij *gaan* in de rust" (Hebr. 4:3).

De tucht die God over zijn volk Israëel moest uitoefenen, de straffen die Hij hun oplegde, om hen deelgenoot van zijn heerlijkheid te maken, dat alles zal eens voor eeuwig voorbij zijn. "De Here heeft uw gerichten weggenomen, Hij heeft uw vijand weggevaagd" (vs. 15). Uw *vijand*: dus niet alleen de vijandelijke volken, maar ook de antichrist, die het volk naar de ondergang zal leiden onder aanvoering van Satan zelf, de grote vijand van het volk van God.

"De Koning Israëls, de Here is in uw midden; gij zult geen kwaad meer vrezen" (vs. 15). Hij die daarvóór *als een Rechter* in het midden van Jeruzalem was (vs. 5), zal dan *als haat Koning* daar aanwezig zijn. Meer nog: *als haar God* (vs. 17). Wat een voorrecht. Geen enkele reden voor Sion om bevreesd te zijn. Het is immers niet meer de God van de Sinai, die er in toestemde te Jeruzalem te wonen, de God wiens tegenwoordigheid voor Israëel een voortdurende veroordeling moest wezen; neen, deze Koning, deze God is de Verlosser van zijn volk: "De Here, uw God, is in uw midden, een held, die verlost" (vs. 17).

Fundament van de zegeningen

Evenals in andere profeten, is er in Sefanja sprake van het verlossingswerk dat Hij volbracht heeft, en op grond

waarvan de zegeningen van het duizendjarige rijk kunnen worden opgericht. Sefanja laat echter alleen zien hoe de Here Israël zal herstellen na een werk van bekering in het hart van het overblijfsel. Om een nieuw volk te scheppen, dat geschikt zal zijn voor de luister van zijn regering, zal Hij de geringen van de kudde nemen. "Hij heft de geringe op uit het stof, Hij heft de arme omhoog uit het slijk, om hem te doen zitten bij edelen, en een erzetel te doen verwerven" (1 Sam. 2:8). "Hij trekt van de rechtvaardige zijn ogen niet af, maar zet hen voor immer bij koningen op de troon, zodat zij hoog verheven zijn" (Job. 36:7).

Deze woorden kunnen we toepassen op het overblijfsel, wanneer het in volle gemeenschap zal zijn met zijn Koning en zijn Verlosser.

"Te dien dage zal tot Jeruzalem gezegd worden: Vrees niet, Sion, laten uw handen niet slap worden. De Here, uw God, is in uw midden, een held, die verlost. Hij zal Zich over u met vreugde verblijden" (vs. 16, 17).

Dan zal gezegd kunnen worden: Het overblijfsel rust en zijn Koning rust; het overblijfsel is vrolijk van harte, en zijn Verlosser verblijdt Zich met vreugde over hem; het overblijfsel uit jubelkreten, en zijn Heiland is vrolijk over hem met triomfgezangen. *Zij* jubelen over de triomf die *Hij* voor hen heeft behaald. *Hij* juicht omdat Hij die voor hen behaald heeft.

Deze gemoedsbeweging zal dus wederkerig zijn. De blijdschap zal op gelijke hoogte staan als de omstandigheden van de heerlijke regering van Christus. Geen tegenstellingen, leed, smaad noch benauwdheid meer: een volmaakt evenwicht tussen de toestand van het hart van de getrouwen en hun omgeving is dan tot stand gekomen. Meer nog, een heerlijke harmonie tussen hun gevoelens en die van hun Verlosser. Hun geluk hangt geheel en al van Hem af; Hij is machtig, Hij is de held, die verlost. Hij verheugt Zich dan over hen die Hij heeft verlost, nadat Hij hen zo kennelijk in de dagen van hun benauwdheid heeft beschermd. Het zal *de eindbevrijding* zijn.

In het verleden was Hij de Rechter (vs. 5), dan is Hij de Overwinnaar en de Verlosser, voor eeuwig.

Sion zal zijn rustplaats zijn voor altijd (Ps. 132:14). Zijn gemeente, zijn hemelse bruid, het nieuwe Jeruzalem, zal ook zijn rustplaats wezen. Hij zal de vrucht van de arbeid van zijn ziel zien, en er volkomen door bevredigd zijn (Jes. 53:11).

In vers 17 lezen we ook: "Hij zal zwijgen in zijn liefde". Dat zal het deel zijn *van Hem alleen*. Christus zal rusten in al de resultaten van het grote werk dat zijn liefde heeft ondernomen. Dan zal Hij alles bezitten wat zijn hart zozeer heeft begeerd: een bruid (hier de *joodse* bruid), die Hij ten koste van zijn lijden verworven heeft, voor wie Hij zijn eigen heerlijkheid heeft prijsgegeven en die dan het middelpunt zal zijn van de door Hem als mens opnieuw verkregen heerlijkheid.

"Gij zult genoemd worden", zegt Hij, "Mijn welgevallen, en uw land: gehuwde. Want de Here heeft een welgevallen aan u, en uw land wordt ten huwelijk genomen. Want... zoals de bruidegom zich over de bruid verblijdt, zal uw God Zich over u verblijden" (Jes. 62:4, 5). "Gij hebt mijn hart in verrukking gebracht, mijn zuster, mijn bruid... uw liefde is kostelijker dan wijn" (Hooglied 4:9, 10).⁵ Om Jeruzalem te verkrijgen heeft Hij geleden, en Hij zal alleen zijn, in de strijd tegen de volken. Om zijn gemeente te verwerven heeft Hij, stervend aan het kruis, alleen over de overste van deze wereld, Satan, getriomfeerd. Hij heeft heel zijn priesterschap gewijd aan de reiniging van zijn bruid op haar weg hier beneden, opdat Hij haar "zichzelf zou voorstellen", naar al de verlangens van zijn hart, zonder vlek of rimpel, heilig en onberispelijk, om haar eeuwig te bezitten.

Ware kinderen van Jeruzalem

"Wie bedroefd zijn, ver van de feestvergadering, zal Ik samenbrengen; zij behoren toch bij u. Als een last drukt de

⁵ Zo luidt de vertaling van de Franse tekst.

smaad op hen" (vs. 18). Dit vers beschrijft een aanvullende karaktertrek van het overblijfsel van Jeruzalem, dat in vers 12 "ellendig en gering" genoemd wordt. Dat zijn zij die "bedroefd zijn, ver van de feestvergadering".

In de benauwdheid zullen zij en ook het vluchtende joodse overblijfsel, verstoken zijn van het Pascha en het loofhuttenfeest. Hun openlijke en directe betrekkingen met God zullen onderbroken wezen. Het uit Jeruzalem verdreven trouwe overblijfsel zal zeggen: "De ganse dag zegt men tot mij: Waar is uw God? Hieraan wil ik denken en mijn ziel in mij uitstorten: hoe ik optrok in de dichte drom, voor hen uitschreed naar Gods huis, bij jubelklank en lofgezing - een feestvierende menigte" (Ps. 42:4, 5).

Na een periode van betrekkelijke rust zullen zij zien dat in Jeruzalem de gruwel der verwoesting in de tempel opgericht wordt (Matth. 24:15) en in verband daarmee vluchten. De eredienst zal ophouden, het dagelijkse offer weggenomen (Dan. 8:11). Hoewel zij beroofd zullen zijn van alles wat in het verleden hun vreugde heeft uitgemaakt, zullen zij toch de ware kinderen van Jeruzalem, van de stad Gods zijn. Daarom wordt in vers 18 gezegd: "zij behoren toch bij u", in tegenstelling met het ontrouwe deel van het volk, dat de antichrist zal navolgen. Psalm 87 zegt: Deze (Christus)... en ieder van hen (de getrouwen van het overblijfsel) is in haar geboren". Maar zij zullen een teken hebben op hun voorhoofden, zoals "de mannen die zuchten en kermen over al de gruwelen die daar bedreven worden" (Ezech. 9:4).

"Als een last drukt de smaad op hen" (vs. 18), zoals die op hun Messias gedrukt had (Ps. 69:20, 21). Maar de Heer zal hen samenbrengen, Hij zal hen vergaderen en Zich als de herder van de kudde aan hun spits stellen (Micha 2:12, 13).

De beste schuilplaats

"Zie, Ik zal te dien tijde afrekenen met al uw verdrukkers, maar Ik zal het hinkende verlossen en het verstrooide zal Ik

verzamelen; Ik zal tot een lof en tot een naam stellen hen, wier schande was over de gehele aarde" (vs. 19).

De herder Israëls zal tussenbeide komen: benauwdheid en verstrooiing, vruchten van hun ontrouw, zullen nog alleen in hun herinnering bestaan. Zo zal het ook met de gemeente zijn, die nu nog ten gevolge van haar ontrouw op allerlei plaatsen verspreid is. De Heer zal haar in één ogenblik bijeenvergaderen en haar in de hemelse woningen opnemen, waar maar één kudde en één grote herder der schapen zal zijn. Wat een deernis, welk een liefde is er in zijn Goddelijk hart!

De gebrekkigen zijn het voorwerp van zijn liefderijke zorg; Hij is de grote heemeester, zoals Hij ook de goede herder is. Hij zal het kreupele schaap verlossen, want Hij kent het middel om het te genezen. Hij zal een veilige wijkplaats hebben voor de verdrevenen, Hijzelf zal die schuilplaats, die toevlucht zijn: "Ik zal verzamelen".

De volken hadden zich verbonden om hen te kwellen, hen te vernederen, hen met schande te bedekken. De Here zal deze machten vernietigen en uitvoering geven aan zijn voornemen: "Te dien tijde zal Ik u doen komen, namelijk ten tijde dat Ik u verzamelen zal. Want Ik zal u stellen tot een naam en tot een lof onder alle volken der aarde, wanneer Ik voor uw ogen een keer zal gebracht hebben: in uw lot, zegt de Here" (vs. 20). De profeet Micha kondigde dezelfde dingen aan: "En Ik zal het kreupele stellen tot een overblijfsel en het verdrevene tot een machtig volk en de Here zal Koning over hen zijn op de berg Sion, van nu aan tot in eeuwigheid" (hst. 4:7). Deze naam, deze lof zullen zij niet alleen: ontvangen in de landen waarheen zij verdreven waren. Overal, onder alle volken der aarde, zal de roem van het volk des Heren zich verbreiden, want Hij "zal een keer brengen: in hun lot".

"Ik zal u verzamelen", Wat is dat ook voor ons, gelovigen, een heerlijk vooruitzicht, evenals het dat is voor Israël!

Als een rechtvaardig gevolg van onze ontrouw is de christenheid door eigen schuld verdeeld, terwijl toch het doel

van Christus' sterven was om allen tot één eenheid te vergaderen. Wij wachten in ootmoed, en laten we hopen in waarachtig berouw, omdat wij zoveel oneer hebben geworpen op de naam van onze Verlosser! Maar zie, een geroep bereikt onze oren: de dag gloort waarop wij zullen worden bijeenvergaderd! De Morgenster gaat op in onze *harten*. Zij zal weldra *aan de hemel* verschijnen. En daarna zal de Zon der gerechtigheid opgaan, hemel en aarde verlichtend. Zoals Hij in Israëls lot een keer zal brengen, zal Hij het ook doen in ons lot!

Met deze mooie schildering van gemeenschap, blijdschap, overwinning en lofzang, van eeuwige, heerlijke en zekere rust besluit het boek van Sefanja. Hij moest getuigen van Israëls zonde, maar hij mocht ook spreken van zijn herstel, wederoprichting, *wedergeboorte*, van die nieuwe positie, waarin een nieuw volk treden zal, voortgekomen uit de schoot van de dageraad. Ook de gemeente zal haar binnengaan, wanneer "de rechtvaardigen zullen blinken gelijk de zon in het koninkrijk van hun Vader" (Matth. 13:43).